

Venstre havde tænkt, der skulle gøres for at sætte ind ikke over for den del af dødsfaldene, der hidrører fra ulykker, men den del, der hidrører fra arbejdsbetingede sygdomme, der fører til døden. Og dér spurgte jeg Venstre konkret, om det var noget, der bare skete af sig selv, eller om Venstre havde nogle forslag til, hvordan man skulle gribe ind over for det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så er det fru Charlotte Antonsen, og så går jeg videre i ordførerrækken.

Charlotte Antonsen (V):

Til fru Jette Gottlieb: Jamen altså, man skal gøre det, at man skal prioritere indsatsen, også prioritere informationsindsatsen, så i stedet for at snakke om psykosocialt arbejdsmiljø, mobning og sådan noget, skal man fra Arbejdstilsynets og fra myndighedernes side sige: Det her skal I være meget opmærksomme på.

Jeg mener, at der er et meget stort behov for en prioritering. Det bliver også lettere for de folk, som på arbejdspladserne arbejder med sikkerhedsområdet, at tage stilling, hvis de får en mere målrettet information, der relaterer sig til det væsentligste. Det er det, der er vores bud – plus det her med, at man også skal straffes, hvis man ikke overholder reglerne. Det er faktisk det samme svar, jeg kan give hr. Poul Erik Dyrlund.

Så er der ministeren, som taler om nogle virksomheder, der har førertrøjen på. Det kunne jo være sjovt at høre, hvad det er for nogle virksomheder. Det er jo noget af det, som vi også har hørt, at regeringen har talt om, at de skulle have en særlig pris.

Altså: Når vi taler i dag om det, og det har vi jo også hørt ministeren redegøre for, så er der nogle områder, hvor man er særlig udsat, og vi mener altså ikke, at det i forbindelse med at reducere skaderne dér er så specielt fornuftigt, at hver eneste virksomhed i dette land skal lave en skriftlig arbejdspladsvurdering. Det er et spørgsmål om prioritering af indsatsen, og det er vores væsentligste bud.

Brian Mikkelsen (KF):

Vi skal senere i dag diskutere, hvad man i byggebranchen kan gøre for at forhindre flere ulykker, og her vil jeg komme ind på arbejdsministerens handlingsplan, som vi selvfølgelig ikke er helt enig i, men så sandelig foretrækker frem for de tanker, som kommer fra Enhedslistens side.

Jeg vil godt hive to ting frem fra den handlingsplan, som særligt stemmer overens med konservative holdninger, og som man kan have hårdt brug for i denne her debat.

Det er først og fremmest det individuelle ansvar. Allerede i handlingsplanens indledning står der, at et godt arbejdsmiljø også er den enkeltes ansvar. Og det er en fin balance, man her har fundet: Dels er det den enkeltes ansvar, men ikke – og det er vigtigt at pointere – den enkeltes alene. Man siger jo »også«.

Vi skal selvfølgelig have et overordnet tilsyn, men det har vi, og hvad vil vi så have mere? Hvor går grænsen for Enhedslistens ønsker om overvågning og kontrol? Skal man pakke alle arbejderne ind i vat, så man næsten ikke kan arbejde? Så er det sigende, at man altså skal have et arbejde for at kunne begynde at tale om arbejdsmiljø; det er altså ikke omvendt.

Til gengæld er vi i Det Konservative Folkeparti glade for, at der er nogle i fagbevægelsen – jeg har også lige hørt i SiD's betonklods – som siger, at arbejderne, lønmodtagerne, også har et ansvar for de her ting. Det er et godt synspunkt, som vi selvfølgelig kan støtte, fordi det er med til at understrege det individuelle ansvar for, at man overholder arbejdsmiljøreglerne.

Vi skal væk fra den gamle 70'er-tankegang om, at arbejdsgiveren er en mand med en stor cigar, som bare venter på død og ulykke for sine medarbejdere. Sådan har verden vistnok aldrig set ud, men det kan være, at der er nogle, som stadig væk tror det. Sandheden er jo, at det stadig væk – sådan har det hele tiden været, og sådan vil det også være i fremtiden – vil være arbejdsgiverens og lønmodtagerens samlede ansvar, og de har også en samlet interesse i at højne arbejdsmiljøet og skaffe nogle fornuftige sikkerhedsforanstaltninger. Derfor må begge parter acceptere bøder eller andet, hvis de krænker de fundamentale arbejdsregler.

Jeg kan forstå på det forslag om arbejdsmiljøet i byggebranchen, som vi senere skal behandle, at alle de mange arbejdsulykker koster virksomhederne ca. 3 pct., og det vil sige, at arbejdsgiverne jo altså også har et økonomisk incitament til både at sørge for og arbejde for et fornuftigt arbejdsmiljø.

En anden ting, som vi fra konservativ side synes at man skal have med, når man diskuterer de her problemer, er den internationale dimension; det kan vi ikke tit nok gøre opmærksom på. Vi tænker ikke bare på den sædvanlige sang om konkurrenceevnen. Næh, vi tænker på alle